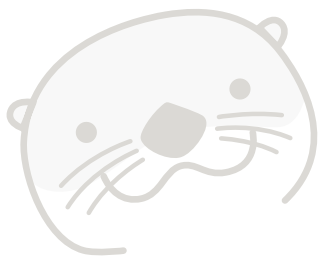

โลกแห่งไฟ

卡牌密室

4

เตี้ยจ้อหลิว

เขียน

กานต์ & จิตนภา

แปล

Lilac

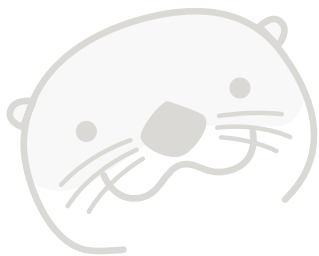
การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

แบ่งปันความประทับใจกับ Lilac ได้ที่

Facebook @Lilac.Novel

X @Lilac_Novel

ทดลองอ่าน

สนใจสั่งซื้อหนังสือจำนวนมาก โปรดติดต่อ โทร. 08-4438-0313 และ 0-2423-9999 ต่อ 6529, 6530, 6532

หากผู้อ่านพบหนังสือเล่มใดมีหน้ากระดาษสลับ หน้าขาดหาย หน้าว่าง สி่หมึกจางอย่างเห็นได้ชัด อันเนื่องมาจากการพิมพ์ไม่ได้มาตรฐาน หรือการเข้าเล่มไม่สมบูรณ์ที่ส่งผลกระทบต่อกระบวนการอ่าน สามารถเปลี่ยนเป็นเล่มใหม่ได้ โดยแจ้งรายละเอียดมาที่ [Facebook amarinbooks](#)

หรืออีเมล amarinbooksclubfan@amarin.co.th

คำนำสำนักพิมพ์

กลับบ้าน คือความปรารถนาเดิมร่วมกันของทุกคน

หลังจากรวบรวมสมาชิกได้ครบ 8 คน ประกอบไปด้วยตำรวจอาชญากรรม แพทย์นิติเวช เจ้าของบริษัทกองทุน นักดนตรี นักเรียนแพทย์แผนจีน ครูสอนเต้น โค้ชแข่งเดิน และนักออกแบบพื้นที่ ในที่สุดพวกเขาก็ได้ใช้หนังสือสัญญาาระดับสูง และประสบการณ์ร่วมที่มกกันครั้งแรกก็เริ่มต้นขึ้นในภารกิจโลกรายลับดาห์ที่ความเป็นตายขึ้นอยู่กับโชคชะตา พวกเขาต้องเผชิญกับความท้าทายท่ามกลางท้องทะเลแปรปรวน อีกทั้งยังมีนักล่าที่จ้องจะเข่นฆ่าผู้ทำลายกับค่าหัว นอกจากนี้ อวีหวนเจียงยังได้พบกับพี่ชายที่จากไปในอดีต ความลับของพี่ชายคืออะไร และพวกเขาจะผ่านด่านทะเลไม่สิ้นสุดในครั้งนี้อย่างปลอดภัยทุกเลขนาดไหน หากคำตอบกันได้ในหน้าถัดไปเลยคะ

ด้วยรัก

คำเตือน

นิยายเรื่องนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับ

- Death (การตาย)
- Depression (ภาวะซึมเศร้า)
- Gore (เนื้อหามีความโหดร้ายและรุนแรง)
- Homicide (การฆาตกรรม)
- Humiliation (การทำให้อีกฝ่ายได้รับความอับอาย)
- Mental and Emotional Abuse (การทำร้ายร่างกายและจิตใจ)
- Suicide (การฆ่าตัวตาย)
- Torture (การทรมาน)

โลกรายสัปดาห์ (ต่อ)

ทดลองอ่าน

137

ทะเลไม่สิ้นสุด 12

ทะเลไม่สิ้นสุด วันที่ 3

ทีมผู้ทำล่องลอยอยู่กลางทะเลกว้างใหญ่ ตลอดช่วงเช้านี้ไม่มีเหตุไม่คาดฝันเกิดขึ้น

เพียงแค่แสงแดดวันนี้จ้าแสบตาเกินไป ตั้งแต่ลิบโมงเช้าดวงอาทิตย์ที่ร้อนแผดเผาเหมือนลูกไฟขนาดใหญ่จ้องย่างทะเล อุณหภูมิของน้ำทะเลเพิ่มสูงขึ้นเรื่อยๆ รังสียูวีรุนแรงแผดเผาทุกคนจนใกล้จะลอกคราบ

ปกติเวลาออกทะเลทุกคนต้องหาวิธีป้องกันแสงแดดให้ดี ผู้ชายใส่หมวกและแว่นกันแดด ผู้หญิงบรรจงทาครีมกันแดดตามใบหน้า ลำคอ และแขน แต่ในโลกห้องลับไม่มีของแบบนี้

หลังจากถูกดวงอาทิตย์แผดเผาตลอดช่วงเช้า ทุกคนคล้ำขึ้นกันถ้วนหน้า พอถึงเวลาเที่ยง ใบหน้ากับลำคอของเซียวโหลวถูกแดดเผาแดงแจ๋จนเห็นเส้นแบ่งชัดเจนที่คอ เขาเป็นคนผิวขาวเป็นทุนเดิม พอโดนแดดจนแดงทั้งหน้าจึงเหมือนแอปเปิลสุก

เส้าชิงเก่อถูกแดดเผาก็รู้สึกไม่สบายเหมือนกัน อดถามไม่ได้ “เหล่านั้ในห้องลับรายลับดาห์จะล้างข้อมูลใหม่ไหม”

ในห้องลับก่อนหน้านี้ ถ้าผู้ทำบาตเจ็บจะคืนสู่สภาพเดิมโดยอัตโนมัติหลังจากออกจากห้องลับ แน่แน่นอนว่าถูกแดดเผาก็จะเปลี่ยนกลับอัตโนมัติ แต่ห้องลับรายลับดาห์เป็นประสบการณ์ครั้งแรกของทุกคน เมื่อได้ยินดังนั้น ทุกคนเลย

ตั้งตารอมองไปทางเหล่านั้ว

เหล่านั้วยืมแกนๆ “ถ้าบาดเจ็บในห้องลับรายสัปดาห์ จะพากลับไปเมืองหลักด้วยครับ ไม่ล้าข้อมูลใหม่”

เย่จื่อตบไม่ได้ “แดดแรงขนาดนี้ ถ้าเราลอยกลางทะเลต่ออีกสี่วันต้องถูกเผาเป็นตอตะโกแห้งๆ กลับถึงเมืองหลักกันไปแต่ละคนคงเหมือนไปขุดถ่านหินที่แอฟริกา”

หลงเชินกลับไม่คิดมาก พุดแบบมองโลกในแง่ดี “ผิวสีแทนก็ไม่เลวนะดูสุขภาพดีออก!”

ซวีหวันเย่ริมมองทุกคน สายตากังวลหนัก “คนที่ชอบอาบแดดริมทะเลพวกนั้นยังต้องป้องกันแสงแดดอย่างดีเลย ตากแดดขนาดนี้ต่อไปปัญหาไม่ใช่แค่ดำขึ้นหรือห่อหุ้ม ฉันทักว่าทุกคนจะไหม้แดดมากกว่า”

เซียวโหลวพยักหน้า “ใช่เลย ตอนนี้ผิวทุกคนแดงขึ้นดำขึ้น ตากแดดต่ออีกผิวจะตึงขาดน้ำรุนแรง แล้วก็จะคัน ถึงขั้นไหม้จนปวดแสบ ถ้าเป็นหนักผิวจะลอกเป็นแผลพุพอง ทุกคนระวังหน่อย อีกเดี๋ยวถ้าคันตามตัวอย่าใช้เล็บเกา นะ ในเล็บมีแบคทีเรียเยอะ เกาตอนนี้อาจติดเชื้อได้”

เย่จื่อรู้สึกคันคะเยอตรงคอแล้ว เมื่อก็คิดจะยกมือขึ้นมาเกา แต่พอไต่ยิบแบบนี้รีบหดมือกลับ

อวีหวันเจียงไม่กลัวโดนแดด เขาออกทำภารกิจกลางแดดเปรี้ยงบ่อยๆ ผิวเดิมไม่ถือว่าขาว คล้ำขึ้นอีกหน่อยก็ไม่เป็นไร เพียงแต่รังสียูวีกลางทะเลแรงเกินไปจริง ๆ เห็นเซียวโหลวถูกแดดเผาจนแดงก่ำทั้งหน้าก็รู้สึกปวดใจเล็กน้อย

ศาสตราจารย์เซียวไม่ใช่คนหนังหนาเหมือนเขา ปกติทำงานอยู่ในสำนักงาน ต้องไม่เคยเจอแดดแรงอย่างนี้แน่ ถ้าตากแดดจนผิวลอกทั้งตัว ต้องทรมานมากแน่เลยใช่ไหมนะ อวีหวันเจียงมองเซียวโหลวอย่างเป็นห่วงจึงเสนอ “ทำมานับแดดเขวนเรือกันไหม ถ้าตากแดดแบบนี้ต่อไปจะไม่ไหวแค่ปัญหาผิวไหม้แล้วละห่วงแต่ว่าทุกคนจะเป็นลมแดดกันหมด”

เซียวโหลวครุ่นคิด หยิบไฟ [ผ้าแพรขาว] กับไฟ [กรรไกร] ออกจากกระเป๋าไฟ

เขาตัดผ้าแพรขาวออกเป็นหลายผืน จากนั้นวาดวงแหวนหลายวงแล้ว

ตัดออกเป็นลวด ใช้ลวดนั้น “เย็บ” ผ้าสองผืนเข้าด้วยกัน หลังจากเย็บผ้าทุกผืนต่อกันแล้ว ความกว้างยาวก็คลุมเรือชูชีพลำนี้นี้ได้พอดี

จากนั้นเขาทำเส้นลวดอีกสักหน่อยแล้วตัดเป็นทรงโค้ง สอดผ่านผ้าผ่านส่วนหน้า ส่วนกลาง และส่วนหลัง ยึดลวดเข้ากับตัวเรือชูชีพทั้งสองด้านอีกที แบบนี้ผ้าผ่านผืนใหญ่ขึ้นก็จะ “คลุม” เรือชูชีพทั้งลำไว้ข้างในได้แล้ว

ที่บังแดดฉบับเรียบง่ายก็ทำสำเร็จโดยประการฉะนี้

ที่บังแดดสีขาวยังแดดได้ไม่ดีเท่าไร คลุมเรือทั้งลำแล้วเหมือนกำลังจัดงานศพ...

แต่สภาพห้องลับจำกัด จึงได้แต่ใช้แก้ขัดไปก่อน

เชียวโหลวมองกระเป๋าดูทางไปใหญ่ของเยนี พุดขึ้นว่า “เอาของกินข้างในใส่กระเป๋าลงเซ็นที ขอใช้กระเป๋านั่งสัปดาห์หน่อย”

สองวันมานี้ทุกคนกินอาหารในกระเป๋าสองเยนีตลอด ตอนนั้นกระเป๋าสองโล่งไปกว่าครึ่งแล้ว เยนีได้ยินตรงนี้ก็ทำตามทันที ย้ายน้ำแร่กับบิสกิตที่เหลือใส่กระเป๋าลงเซ็น

เชียวโหลวรับกระเป๋ามาเป็เข้ามา หยิบกรรไกรมาตัดกระเป๋านั่งออกอย่างคล่องแคล่ว

เห็นเพียงนิ้วเรียวยาวของเขาเหมือนเล่นกล ชั่วพริบตาที่ตัดกระเป๋ามาเป็นเศษผ้าแปดชิ้น จากนั้นใช้วงเวียนมาวัดขนาด วาดวงกลมแล้วตัดออก... คาดไม่ถึงว่าจะทำออกมาเป็นหมวกกันแดดแบบง่าย ๆ แปดใบให้ทุกคน!

เชียวโหลวส่งหมวกให้ทุกคนพร้อมรอยยิ้ม “แบบนี้ก็ไม่ถูกแดดเผาแล้ว”

เพื่อนร่วมทีม “...”

เก่งสุดยอด!

เยนีรับหมวกมาสวมหัว พุดอย่างซาบซึ้ง “อาจารย์เชียวเก่งรอบด้านเลย มีอะไรที่คุณทำไม่ได้บ้างไหมครับ ในอนาคตพวกเราเข้าป่า คุณยังใช้วงเวียนมาทำเป็นกระโถนเหล็กผัดอาหารได้ใช่ไหม”

เล่าซึ่งเก๋หรือตามอง ก่อนพุดแซว “อาจารย์เชียวเป็นครูเรื่องบ้านเรื่องเตี๋ยวที่ขาดไม่ได้เลยจริงๆ ผู้หญิงคนไหนได้แต่งงานกับเขาโชคดีเป็นบ้าเลย...ว่าไหมผู้กองอวี”

อวีห่านเจียงอยู่เฉยๆถึงงานเช้า หันกลับไปมองด้วยสายตาเย็นชา “ถามผมทำไม คุณยังจะมีอารมณ์พูดเล่นอีกหรือ”

เส้าชิงเก๋อยกไหล่ “ไม่พูดเล่นก็น่าเบื่อแย่สิ หรือว่าทุกคนอยากนั่งเหม่อมองทะเลไปสี่วันล่ะ”

อวีห่านเจียงไม่ตอบ ขมวดคิ้วแบบไม่พอใจนัก

ประธานเส้าไม่ได้เพิ่งพูดเล่นครั้งแรก แต่ไม่รู้ทำไม ตอนที่เขาพูดเล่นกับเซียวโหลวเมื่อกี้ อวีห่านเจียงถึงรู้สึกโกรธหน่อยๆ ในใจอย่างบอกไม่ถูก พอเห็นว่าเซียวโหลวไม่ถือสา อวีห่านเจียงก็เลิกสนใจเส้าชิงเก๋ออีก หันมองออกไปไกลๆ

เรือผู้ท้ากว่า 40 ลำล่องลอยอยู่ในทะเลอย่างไร้จุดหมาย ไม่นานทุกคนกลับเห็นว่าเรือชูชีพของพวกเซียวโหลวทำที่บังแดดขึ้นเอง ทั้งแปดคนยังสวม “หมวก” ที่ทำจากเศษผ้าอีกต่างหาก

ข้างๆ มีคนอุทานว่า “ไว้ว้าว คนบนเรือลำนั้นโคตรเจ๋งเลย พวกเราก็ทำผ้าบังแดดกันเถอะ!”

บางคนพูดอย่างตื่นเต้น “กระเป๋าเป้ของฉันทว่างอยู่ เอากรรไกรออกมาสิ เร็วเข้า แดดเผาจนจะลอกอยู่แล้ว”

ด้วยเหตุนี้ ทุกคนจึงทำตามๆ กัน บางคนจับได้ไฟประภาห่มกันฝน จึงรีบลุกขึ้นกางร่มบังแดด บางคนใช้เสื้อผ้าทำที่บังแดด ยังมีบางคนพาดไม้กระดานเหนือเรือชูชีพบังแดด ยิ่งไปกว่านั้นก็เย็บถุงพลาสติกใส่อาหารเข้าด้วยกันทีละใบๆ ร่มที่ทำขึ้นเรียกว่าหลากสีสัน

หญิงสาวคนหนึ่งหยิบโทรโข่งตะโกนพูด “ที่ฉันทมี [ไฟ]โอเท็ม : เข็มเย็บผ้า]นะ ช่วยทุกคนเย็บร่มได้ ถ้าต้องการก็ขับเรือมาหา ค่าทำครั้งละแสนโกลด์! เอาถุงพลาสติกพวกบิสกิตหรือช็อกโกแลตที่กินแล้วของคุณมาก็พอ เอามาทำเป็นร่มกันแดดจากถุงพลาสติก!”

เซียวโหลว “...”

โลกใบนี้ไม่เคยขาดแคลนคนฉลาดเลย คาดไม่ถึงว่าหญิงสาวจะเริ่มทำธุรกิจ “เย็บร่ม” ถึงที่

เที่ยงตรง ดวงอาทิตย์ลอยสูงเหนือหัวพอดี ผู้ส่วนใหญ่จอดเรืออยู่ในทะเลแถบนี้เตรียมกินอาหารกลางวันกัน ไม่ช้าหญิงสาวที่มีเข็มเย็บผ้าก็ได้รับการ

ตอบรับจากทุกคน มีบางคนรีบเอาถุงพลาสติกกองใหญ่และเศษผ้าอะไรทำนองนั้น ไปให้เธอช่วยเย็บหมวกและร่มกันแดด ทำเงินได้เกินล้านโกลด์ในพริบตา

จากนั้นก็มียิงสาวข้างๆ เริ่มตะโกนอีกว่า “ต้องการใช้ห้องน้ำไหม พวกเรา ทางนี้มีห้องน้ำชั่วคราวพร้อมระบบชำระล้างในตัว มาเข้าห้องน้ำที่นั่นกันได้ ครึ่งละ 50,000 โกลด์!”

50,000 โกลด์เท่ากับ 500 หยวน

เย็บอุทานด้วยความตื่นตะลึง “นี่เป็นห้องน้ำที่แพงที่สุดเท่าที่เคยได้ยิน มาเลย! ล้วงทำจากทองคำรีง!”

หญิงสาวคือคนที่ให้ไฟ [ห้องน้ำชั่วคราว] กับพวกเขาเมื่อเช้าตรู่ เธอมีอยู่ 2 ใบจริง ตอนนั้นเลยเอามาทำธุรกิจ รอบข้างมีผู้ทำด่าขึ้น “ให้ตายเถอะ เข้าห้องน้ำครั้งหนึ่งแพงขนาดนี้เลย จะปล้นกันหรือไง”

“ไม่มีทางเลือก จะปล่อยลาดทางเก่งก็ไม่ได้ สภาพแวดล้อมของทะเลค่อนข้างจำกัด มีห้องน้ำดีกว่าไม่มีนะ...”

“ฉันอันไม่ไหวแล้ว ไปก่อนนะ!”

ผู้ทำงานคนหน้าตาเหี้ยมเขี้ยวรีบไปเข้าห้องน้ำ หน้าประตู “ห้องน้ำชั่วคราว” ของหญิงสาวต่อแถวยาวเหยียด เธอเก็บเงินอย่างกระตือรือร้น

เซียวโหลมือก่ายหน้าผากจนใจ “คนเก่งเยอะจริง ๆ”

คิดแล้วก็ปวดใจ ทุกคนเปลี่ยนไปเป็นแบบนี้เพราะโลกแปลกประหลาด บ๊อบบี้คับ

เมืองหลักมีที่พักสวย อาหารอร่อย ราคาถูก ผู้ทำเพียงแค่ต้องหาเงิน ก่อนหนึ่ง ก็ครอบครองบ้านและรถ กระทั่งซื้อคฤหาสน์ได้สบายๆ แต่โลกแห่งห้องลับไม่ให้เอาสิ่งของใดเข้ามา พวกเขาได้แค่ไฟ พอมารู้สถานการณ์ที่ “ไม่มีที่นี้” เลยอึดอัดจริงๆ

ลอส่องในทะเล 7 วันร่างกายมักจะต้องขับของเก่าสร้างของใหม่ ถ้าไม่ใช่ ว่าผู้หญิงคนนี้มีไฟไอเทมห้องน้ำพอดิ ทุกคนคงยิ่งขัดเงิน ดังนั้นเธอจะเก็บเงินคนใช้ห้องน้ำก็ไม่ผิด เพราะมีเหตุผลที่ต้องราคาแพง

ดูเหมือนว่าต่อไปถ้าอยากผ่านด่านห้องลับคงจะต้องสะสมไฟของใช้ประจำวัน ทีมเซียวโหลมียังมีไฟเกี่ยวกับชีวิตประจำวันในมือน้อยเกินไป

เทียบกับห้องเสียหุ้ในวันแรก และพายุฝนได้ฝนในวันที่สองแล้ว วันที่สาม
ดูสงบสักหน่อย คงเพื่อให้ผู้ทำได้ผ่อนคลายลงเล็กน้อย ตลอดทั้งวันนี้ไม่เกิด
เหตุไม่คาดฝัน

สิ่งเดียวที่ไม่สบายคือการได้รับแสงแดดที่ทะเลนี้แหละ แม้ทุกคนจะเกิด
แรงบันดาลใจจากวิถีประติษฐ์ของชาวโหลว ทำให้บังแดดหลากหลายสีล้นออกมา แต่
แสงแดดกลางทะเลแรงเกินไป ตอนบ่ายผิวของทุกคนจึงเริ่มแดงพองแสบร้อน
สาว ๆ ผิวค่อนข้างบอบบางจำนวนหนึ่งเริ่มผิวลอกรุนแรง เป็นแผลพุพอง ผู้ทำ
ทั้งทีมโดนแดดจัดจนเฉาหมดสภาพ เสี่ยงกันดำดั่งขึ้นโดยรอบตลอดเวลา

ทีมชาวโหลวถือว่าค่อนข้างดี ไม่มีใครผิวลอก

พอถึงตอนเย็น ทุกคนจอดเรืออีกครั้ง จัดการมือเย็นง่าย ๆ กัน

ดวงอาทิตย์ตกดินวันนี้ยังคงสวยมาก แต่ทุกคนโดนแดดจนเหี่ยวเฉาแล้ว
ไม่มีกะจิตกะใจมานั่งชื่นชม ต่างคนต่างพึ่งบนเรือหลับตาพักสมอง

อวีห่านเจียงมองดวงอาทิตย์ลับขอบฟ้า คิดเรื่องที่คาใจ

หลังจากลู่จั่วชวนหายไปเมื่อคืนก็ไม่โผล่อีกเลย ไม่รู้ว่าไปที่ไหน

การได้เจอลู่จั่วชวนในโลกใบนี้ ความเชื่อที่อวีห่านเจียงมีมาตลอดพลัน
สิ้นคลอนหนัก เพราะเขารู้ดีว่าลู่จั่วชวนในชีวิตจริงถูกเผาศพไปแล้ว เขาไม่รู้เลย
ว่าจะกลับไปได้อย่างไรในสถานการณ์แบบนี้

กลับไปแล้วกลายเป็นอัฐิกองหนึ่งเหวอ

คำพูดของผู้คุมห้องลับเชื่อได้แค่ไหน พวกเขาคงกอดความหวังว่า “กลับ
ไปได้” ต่อไปแล้วเดินต่อใช้ไหม อวีห่านเจียงไม่แน่ใจทั้งหมดเลย เป็นครั้งแรก
ที่เขาเกิดความหวั่นไหว

ชาวโหลวรู้สึกถึงความคิดของเขาจึงถามในหัวเบา ๆ “ผู้คุมอวี เคยได้ยิน
เรื่องเกิดใหม่ไหม”

อวีห่านเจียงอึ้งไปครู่หนึ่ง “หมายความว่ายังไง”

เห็นได้ชัดว่าผู้คุมอวีผู้จริงจัง ไม่อ่านนิยายออนไลน์

ชาวโหลวอธิบายพร้อมรอยยิ้ม “ตอนนี้ นิยายออนไลน์ดัง ๆ เป็นแนว
เกิดใหม่เยอะมาก เป็นเรื่องเกี่ยวกับว่าตัวเอกประสบอุบัติเหตุตายกะทันหัน แล้ว
ย้อนกลับไปเกิดใหม่ แก่ใจเรื่องราวในอดีต ถึงนิยายพวกนั้นจะเป็นแนวแฟนตาซี

แต่โลกที่พวกเราอยู่ตอนนี้ก็อธิบายด้วยวิทยาศาสตร์ไม่ได้ ไม่แน่ว่าอาจมีปาฏิหาริย์อย่าง ‘การเกิดใหม่’ นี่จริง ๆ เพราะมันทำให้ในชีวิตจริงพี่ชายคุณจะเป็นอัฐิไปแล้ว แต่ก็เชื่อว่าไม่มีหวังกลับไปมีชีวิต ถ้าเราย้อนกลับไปในอดีตได้ ก็ไม่เชื่อว่าเขายังมีชีวิตอยู่หรอก”

อวีห่านเจียงตาเป็นประกาย กำหมัดแน่น แล้วหันไปหาเชียวโหลว พูดอย่างไม่อยากเชื่อ “คุณจะบอกว่า ถ้าผู้คุมห้องลับปล่อยเรากลับไป เป็นไปได้ว่าจะส่งพวกเรากลับไปเกิดใหม่ในอดีตเหรอ”

เชียวโหลวพยักหน้า “พวกเราน่าจะตายกันหมดแล้วในชีวิตจริง ผู้คุมห้องลับส่งกลับเป็นศพไม่ได้หรอกว่าไหม ผมเคยเดาว่า มีสิทธิ์สูงที่ผู้คุมห้องลับจะควบคุมอัตราการไหลของเวลา ให้เรากลับไปในอดีต แก่สิ่งที่ผ่านมา”

อวีห่านเจียง “...”

ศาสตราจารย์เชี่ยวชาญสมกับที่เป็นเด็กหัวกะทิไอคิวสูง หาคำตอบกฎหลักของโลกห้องลับได้ไวขนาดนี้

...เวลา

อัตราการไหลของเวลาในแต่ละห้องลับไม่เหมือนกัน บางทีห้องลับโพแดงผ่านไป 3 วัน ห้องลับดอกจิกผ่านไป 30 นาที แต่ทุกคนกลับมาเจอกันที่ห้องลับโพดำได้ ชัดว่าผู้คุมห้องลับมีความสามารถในการควบคุมเวลา

อีกอย่าง การมีตัวละครอิสระยืนย่นได้เหมือนกันว่าผู้คุมห้องลับให้ทุกคนกลับไปในอดีตได้ตามใจ เช่น เชียซิงเหอที่อยู่โรงเรียนมัธยมปลายเฟิงหลินใน 3 โพแดง ตอนนี้เป็นตำรวจแล้ว แต่พวกเขาปล่อยให้ย้อนไปสมัยเซียซิงเหอเป็นวัยรุ่น ส่วนหลี่มั่วใน 4 โพแดง ตอนนี้เป็นนักพัฒนาอสังหาริมทรัพย์รายใหญ่ที่สุดแล้ว พวกเขาปล่อยให้ย้อนไปอยู่บนรถไฟความเร็วสูงเมื่อหลายปีก่อน ได้ไปล้มผัสเนื้อเรื่องของหลี่มั่วที่วางแผนฆ่าหลี่เจ้อหมินพ่อชู้ของตัวเอง

ย้อนเวลาหาอดีตเป็นเรื่องง่ายตายสำหรับผู้คุม

การคาดเดาของเชียวโหลวฟังดูสมเหตุสมผล มีเพียงย้อนกลับไปในอดีตเท่านั้น ถึงจะหลีกเลี่ยงการเกิดอุบัติเหตุได้

จริงอยู่ที่สุ่วจิวชวนตายไปแล้ว อวีห่านเจียงเห็นกับตาว่าศพของเขาถูกเผากลายเป็นอัฐิหนึ่งกลอง นี่คือการจริงที่เปลี่ยนแปลงไม่ได้ แต่ถ้าสามปีก่อนละ

ลูจิวชวนในตอนนั้นยังเป็นทหารผู้กล้าหาญ เป็นพันตรีลูแห่งหน่วยปฏิบัติการพิเศษนาวิกโยธิน!

ถ้าเวลาย้อนกลับไปเมื่อสามปีก่อน ลูจิวชวนจะไม่เกิดใหม่หรอก

รู้ล่วงหน้าว่าจะเกิดเหตุไม่คาดฝันระหว่างปฏิบัติการกิจ เขาย่อมหาวิธีหลีกเลี่ยงความเสี่ยงอยู่แล้ว ไม่สละชีวิตในการกิจ

ยิ่งคิดอวีหวนเจียงยิ่งตื่นเต้น คำพูดของเซียวโหลวได้ไขปริศนาลึกในใจเขาหมดสิ้น!

คำพูดของผู้คุมห้องลับเชื่อถือได้

คนที่ตายไปแล้วทั้งหมด หลังจากผ่านด่านในโลกนี้ได้ต่างมีโอกาสเกิดใหม่!

เกิดใหม่ในอดีต กลับไปตอนที่ยังไม่เกิดอุบัติเหตุ

วินาทีนั้นอวีหวนเจียงดีใจเป็นบ้าเป็นหลังอยู่ลึกๆ จนพูดไม่ออก เขาจับมือเซียวโหลวแน่น ในดวงตาล้ำลึกผุดประกายความเชื่อกลับมาอีกครั้ง “อาจารย์เซียวคุณพูดถูก พวกเรากลับไปอดีตแล้วแก้ไขสิ่งที่ผ่านมาได้ แบบนั้นคนตายก็เกิดใหม่ได้ พี่ชายผมอาจยังมีโอกาสรอดชีวิต!”

ตั้งแต่เจอพี่ชายเขาก็สับสนมาตลอด ไม่รู้ว่าคนที่กลายเป็นอัฐิไปแล้วจะกลับมาได้อย่างไร

ตอนนี้ศาสตราจารย์เซียวอธิบายแบบนี้ เมฆหมอกคลุมใจจึงพลันสลายหาย เขาระจ่างแจ้งทันที

ถ้ากลับไปในอดีตได้จริง ๆ ทุกคนก็ยังคงมีชีวิตอยู่อย่างดีในชีวิตจริง...

เขาจะย้ายไปเจียงโจวให้เร็วกว่านั้นแน่ รู้จักเซียวโหลวให้เร็วกว่านั้นสักหน่อย

138

ทะเลไม่สิ้นสุด 13

วันที่ 3 ผู้ห้าตากแดดร้อนเปรี้ยงถูกเผาจนผิวลอก นอกจากนี้แล้ว
ก็ไม่มีเหตุการณ์ไม่คาดฝันเกิดขึ้น

หลังฟ้ามีด ทุกคนจอดเรืออยู่กับที่เพื่อซ่อมแซม

เนื่องจากเมื่อคืนมีนักล่าฆ่าคนไร้สัมเสียดปรากฏตัว คืนนี้พวกเขาจึง
ยกระดับความระแวดระวังตัว หลายคนเลือกนอนตอนกลางวัน กลางคืนไม่นอน
เด็ดขาด ส่วนทีมเขียวโหลยงคงเฝ้าตามเกาะที่จัดไว้เมื่อคืน

อิวี่หวนเจียงรู้ดีแก่ใจว่านักล่าถูกกำจัดแล้ว จะไม่ปรากฏตัวอีก สิ่งที่ต้อง
ป้องกันต่อไปจริงๆ แล้วคือ การต่อสู้กันเองระหว่างผู้ทำ แต่ความทรงพลัง
ของทีมพวกเขานี้ ทุกคนต่างได้เปิดหูเปิดตากันไปแล้วเมื่อคืน คงไม่มีใครกล้า
แตะต้องพวกเขา

เวลา 00.00 น. กรอบข้อความของทุกคนแดงแจ๋เตือนพร้อมกัน...

[ทะเลไม่สิ้นสุด วันที่ 4 เวลา 00.00 น.]

[จำนวนผู้ทำที่ยังเหลืออยู่ในทะเล : 434 คน]

ตัวเลขนี้ทำให้เขียวโหลยงคงอดขมวดคิ้วไม่ได้ “จำนวนคนไม่ถูกต้อง วันที่
สอง มีทีม 10 คนที่ตัดสินใจพลัดตามตำรวจเดินทางกลับเลยถูกคัดออก
ทีมสำนักลั่วอิง 10 คน แล้วก็มีทีม 15 คนอีกสองทีม รวมกันเป็น 40 คนที่ไป
เรือ ‘ฮอลสตาร์’ ตอนนั้นห้องลับแดงแจ๋เตือนว่า จำนวนคนที่เหลืออยู่บนเรือ
‘แคริบเบียน’ ของเราคือ 450 คน”

อิวี่ห่านเจียงเองก็นึกถึงเรื่องนี้แล้วพูด “ใช่ ก่อนที่พายุไต้ฝุ่นจะมา จำนวนคนที่เหลืออยู่บนเรือ ‘แคบริเบียน’ 450 คน เรือ ‘ฮอลสตาร์’ 40 คน ผู้ทำที่ยังรอดชีวิตทั้งห้องลั้บก็น่าจะเป็น 490 คน”

เซียวโหลวพยักหน้า ครุ่นคิดพลางพูด “หลังพายุไต้ฝุ่น เรือชูชีพสองลำ ถูกกระแสน้ำวนดูดเข้าไป ตายไป 20 คน เมื่อคืนวานนักล่าห่ายกหมู่มองทีมตายไป 16 คน ระหว่างทางพวกเราไม่เจอศพผู้ทำอื่นเลย จำนวนคนที่รอดชีวิตอยู่ก็น่าจะเป็น $490 - 20 - 16 = 454$ คนสิถึงจะถูก เป็น 434 คนได้ยังไง อีก 20 คนไปไหนแล้ว”

อิวี่ห่านเจียงขมวดคิ้ว “อาจเกิดเรื่องกับเรือ ‘ฮอลสตาร์’ ก็ได้”

เพื่อนร่วมทีมคนอื่นได้ยืนบทสนทนาของสองคนนี้ก็งุนงงหน่อย ๆ โดยเฉพาะเล่าซิงเก้อ เขาไม่ได้ใส่ใจรายละเอียดเล็กน้อยพวกนี้เลย เซียวโหลวกับอิวี่ห่านเจียงสมกับเป็นลูกพี่แห่งห้องลั้บโพแดงจริง ๆ อยู่ในห้องลั้บเอาตัวรอดยังละเอียดเหมือนสปีดดี

ทีมยอดฝีมือหญิงของสำนักลั่วอิงโขงย้ายไปเรือ “ฮอลสตาร์” ตามการคาดเดาของอิวี่ห่านเจียง พวกเขอน่าจะจี้เรือให้ลอยลำในทะเลเจ็ดวันจนผ่านด่าน

เหล่านั้วววิเคราะห์ว่า “ผมจำได้ว่าตอนนั้นเรือลำนั้นมีทีมยอดฝีมือข้ามไปแล้วสามทีม นอกจากทีมของสำนักลั่วอิง 10 คนแล้ว ก็ยังมีทีมวัยรุ่นชายหญิง 15 คน รวมถึงทีมที่สวมผ้าคลุมล่องหนอีก 15 คน เรือ ‘ฮอลสตาร์’ มีผู้ทำรวมทั้งหมด 40 คน ถ้าไม่เจอไต้ฝุ่นหรืออุบัติเหตุอื่น แล้วบาดเจ็บล้มตายไปกว่าครึ่งก็อาจสู้กันเองระหว่างทีมจนตายไป 20 คนก็ได้”

เซียวโหลวคาดเดา “ผมว่าทีมพวกเธอเจอเรื่องไม่คาดคิดมากกว่า ตามที่เหล่านั้ววบอก สำนักลั่วอิงมีชื่อเสียงมาก กิลด์ทั่วไปกับทีมผู้เล่นไม่กล้าเหยียบง่าย ๆ มีสำนักลั่วอิงนั่งคุม สองทีมอื่นก็คงไม่สู้กันแบบไม่มีเหตุผล ปะทะกับทีมยอดฝีมือไม่มีประโยชน์กับใคร วิธีที่ฉลาดที่สุดคือสามทีมร่วมมือกันผ่านด่าน แต่ 40 คนดันตายไปครึ่งหนึ่งนี่สิ อัตราตายสูงกว่าทางพวกเราซะอีก เป็นไปได้มากกว่าจะไม่ใช้แค่ไต้ฝุ่นธรรมดา ๆ”

อย่างมากที่สุดไต้ฝุ่นก็ล้มเรือ “ฮอลสตาร์” สามทีมนั้นความแข็งแกร่งไม่ได้

ด้อยถึงขั้นรับมือได้ฝุ่นไม่ได้ ถึงจะตกทะเล แต่ขอแค่ไม่ถูกน้ำวนในทะเลดูดเข้าไป คนที่ว่ายน้ำเป็นก็ช่วยเพื่อนร่วมทีมได้ทัน

เหตุไม่คาดคิดอะไรกันแน่ถึงทำให้ทีมยอดฝีมือ 40 คนบาดเจ็บล้มตายไปกว่าครึ่ง

เซียวโหลวโพล่งขึ้น “เรือ ‘ออลสตาร์’ เล่นสวนทิศกับพวกเรา ไม่แน่อาจเจอสัตว์ประหลาดในทะเลก็ได้!”

เยฉิตะลิ่งงัน พุดด้วยสีหน้าหวาดกลัวจัด “คงไม่ใช่พวกฉลามยักษ์เทือกนั้นใช่ไหมครับ งามคนทีเดียวไม่รู้เนื้อรู้ตัว”

เหล้ามั่วพยักหน้าจริงจัง “เป็นไปได้ สัตว์ร้ายโจมตีเป็นจุดยากที่เห็นบ่อยๆ ในห้องลับโพดำ”

เยฉิตะลิ่งงัน “นั่นพวกเราต้องระวังกันหน่อยแล้ว เซตแดนทรงกลมของอาจารย์เซียวกันฉลามได้ไหมครับ”

เซียวโหลวตอบ “ได้สิ โจมตีแบบไหนก็ทำได้ทั้งนั้น”

พูดจบเขาหยิบวงเวียนออกมา วาดวงกลมหนึ่งวงล้อมเรือซูฟไว้ข้างใน หลังเที่ยงคืนสกลไฟทั้งหมดจะรีเฟรช อีห่านเจียงมองเซียวโหลวแล้วกระซิบข้างหู “ช่องใจสื่อถึงกันหลุดไปแล้ว เชื่อมใหม่หน่อย ผมมีเรื่องจะคุยกับคุณ”

เซียวโหลวพยักหน้า ใช้สกล “ใจสื่อถึงกัน” ของฉินกวนสร้างช่องสื่อสารกับอีห่านเจียงอีกครั้ง

ไม่ช้าเสียงอีห่านเจียงก็ดังขึ้นในหัว “สกลของไฟ [อาณาเขตที่แน่นอน] ที่พี่ทิ้งไว้ให้ผมไบนั่นกรีเฟรชแล้ว ผมอยากเข้าไปดูสักหน่อย แต่ถ้าจู่ๆ หายตัวไป เพื่อนร่วมทีมคงสงสัย คุณช่วยปิดให้หน่อย”

เซียวโหลวตอบตกลงด้วยความยินดี “ไม่มีปัญหา”

อีห่านเจียงหันไปเอ่ยปากบอกเพื่อนร่วมทีม “ผมจะใช้ไฟ [ผีพรายน้ำ] ลงสำรวจใต้น้ำสักหน่อย ดูว่าแถวนี้มีสัตว์ประหลาดทะเลหรือเปล่า”

หลงเชินยกมือขึ้นอย่างกระตือรือร้นทันที “ผมกับห้วนเย่วไปด้วยครับไฟ [กึ่งกาเปลี่ยนสี] ของเราสองคนกลืนกับน้ำทะเลได้ ต่อให้มีสัตว์ประหลาดทะเล มันก็หาไม่เจอหรอก”

อวีห่านเจียงพยักหน้า “ได้ พวกคุณระวังด้วย”

ทั้งสามคนใช้ไฟลงน้ำไปตรวจสอบพื้นที่ทะเลและแนวใกล้เคียง

หลงเฉินกับซวีห้วนเยวี่ใช้ประโยชน์จากไฟดำลงทะเลลึก...สองคนพบว่าในทะเลลึกมีฝูงปลาสีสันสดใสมากมาย ยังมีปะการังและสาหร่ายทะเลสวยงามสารพัดชนิดด้วย โลกใต้ทะเลอันงดงามนี้ ตื่นตาตื่นใจยิ่งกว่าภาพใต้ทะเลที่ฉายทางโทรทัศน์หลายเท่า

ปลาเล็กปลาน้อยนับไม่ถ้วนว่ายไปมาอยู่กันทะเล ใต้ทะเลลึกกลับมหัศจรรย์ทำเอาเพลิดเพลินจนลืมกลับบ้านไปเลย

ทั้งสองคนว่ายอยู่ที่กันทะเลหนึ่งรอบ ไม่พบอันตรายอย่างพวกฉลาม ปลาตัวใหญ่ที่สุดยาวแค่ครึ่งเมตรกว่า

หลังจากกลับมาถึงเรือซูชิฟ หลงเฉินชื่นชมอย่างห้ามไม่อยู่ “ฝูงปลาใต้ทะเลสวยเวอร์!”

ซวีห้วนเยวี่ยิ้มพลางพูด “ทุกคนสบายใจได้ พื้นที่ทะเลรอบๆ หลายกิโลนี้ พวกเราไปเช็คมาหมดแล้ว ไม่มีพวกปลาอันตรายโผล่อยู่”

ประโยคนี้ทำให้ทุกคนโล่งอก

เย่ลี้อพูดไม่ได้ “ไฟกึ่งกำเบี่ยนลึ่มมีประโยชน์ซะมัด กลืนไปกับสภาพแวดล้อมได้หมด พวกคุณอยู่ในทะเลไม่ต้องหายใจเลยใช่ไหม”

หลงเฉินหัวเราะ “พวกเรากลายเป็นน้ำทะเลเลยละ นายอยากลองไหม พรุ่งนี้ถ้าปลอดภัยแล้วเอาไปลองใช้ได้น้าดูสิ”

เย่ลี้อ่ายหัว “ไม่ละครับ ไม่ต้องมาชมวิวถึงที่นี่หรอก ปลอดภัยไว้ก่อนเกิดเรื่องอะไรขึ้นมา พี่หลงเอาไฟไว้ใช้จะมีประโยชน์กว่า”

สายตาสวีห้วนเยวี่มองไปรอบๆ ตามอย่างสงสัย “ผู้กองอวีละคะ ยังไม่กลับมาหรือ”

เซียวโหลวยิ้มพลางพูด “ไม่ต้องห่วงเขาหรอก พวกผมเชื่อมช่องใจลือถึงกันอยู่ เขาไปเช็คผู้ทำทางด้านนั้น”

ความจริงแล้ว พอว่ายนใกล้ๆ ได้ลักรอบอวีห่านเจียงก็กลับมาพร้อมกับหลงเฉินและซวีห้วนเยวี่ เพียงแต่เขาสวม [ผ้าคลุมล่องหน] อยู่ ตอนนั้นนั่งอยู่ข้างเซียวโหลว ทุกคนจึงมองไม่เห็น

อวิทานเจียงเปิดใช้ไฟ [อาณาเขตที่แน่นอน] แล้วเข้าไปในพื้นที่ที่ลู่วิวชน
ทิ้งไว้

พื้นที่ครั้งนี้ยังคงเป็นทะเลกว้างใหญ่สุดลูกหูลูกตาเหมือนเดิม

เข้าไปนับเขาก็ยืนอยู่บนผิวน้ำทะเลแบบเมื่อวานปี

อวิทานเจียงลงเดินไปข้างหน้าสองสามก้าว เดินบนผิวทะเลได้เหมือน
เดินบนพื้นราบ เห็นได้ชัดว่านี่คือเอฟเฟกต์ฉากที่ลู่วิวชนกำหนดไว้

พระจันทร์ลอยสูงสว่างไสว ดวงดาวระยิบระยับ ผิวน้ำทะเลเป็นประกาย
คลื่นใสแจ่ม พื้นที่ปิดของท้องฟ้ากับทะเลที่เป็นสีเดียวกันสวยงามราวกับดินแดน
แห่งความฝัน

ตรงหน้ามีคนหนึ่งยืนอยู่ เขาคอนนั้นยืนตรงตระหง่านหันหลังให้อวิทานเจียง
สองมือโพล่หลัง แขนงหน้ามองดวงดาวเต็มท้องฟ้าราวกับคิดอะไรบางอย่าง

พอรู้สึกได้ว่าอวิทานเจียงเข้ามา ก็หันกลับมายิ้มให้เล็กๆ

บนใบหน้าหล่อเหลามีรอยยิ้มบาง คิ้วมีตาดำและดวงตาล้ำลึกทอแว
มันใจและเปิดเผยแบบที่อวิทานเจียงคุ้นเคย ราวกับทั้งสองคนกลับไปยังชีวิตจริง
อีกครั้ง ลู่วิวชนยังคงเป็นพี่ชายที่ตบป้าให้กำลังใจเขาคอนนั้น

อวิทานเจียงอารมณ์ซับซ้อน ลดเสียงเรียก “พี่จิว”

ลู่วิวชนพูด “นึกอยู่ว่านายจะเข้ามาตอนเที่ยงคืนตรงชะอีก ทำไมเข้าไป
สับนาทีล่ะ”

อวิทานเจียงอธิบาย “เพื่อนร่วมทีมผมเห็นว่าจำนวนผู้ทำผิดปกติ เดว่า
อาจเกิดเรื่องกับเรือ ‘ออลสตาร์’ เขาสงสัยว่าอาจเป็นสัตว์ประหลาดทะเลซุ่มโจมตี
เมื่อก็พวกเราเลยไปสำรวจทะเลใกล้ๆ รอบหนึ่งให้แน่ใจว่าปลอดภัย”

ลู่วิวชนเลิกคิ้วอย่างไม่คาดคิด “นั่นหรอ เพื่อนร่วมทีมนายรอบคอบดีนี่”

นึกถึงความเจ็บแสบหลมรอบคอบของเซียะโหลวแล้ว แวตาวอวิทานเจียง
ฉายรอยอ่อนโยนอย่างห้ามไม่อยู่ พูดขึ้นชม “ฉลาดมากจริงๆ นั่นละ ถ้าไม่ใช่ว่า
เขาเตือนผม ก็เกือบคิดไปแล้วว่าพี่ตกต่ำไปเข้าองค์กรนักล่าจริงๆ”

ลู่วิวชนคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม “เมื่อวาน ที่จู่ๆ ทำให้นายเปลี่ยนไปก็แท้
เพราะเขาเองสินะ”

อวิทานเจียงพยักหน้า “ใช่ พวกเรามีไฟอยู่ใบหนึ่งใช้เชื่อมใจสองฝ่ายได้

ผมกำลังพูดอะไร คิดอะไร เขาจะรับรู้ได้หมด เขาที่ละบอกให้ผมใจเย็น เพราะคิดว่าเนื้อแท้ของพี่จิวไม่มีทางเปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือ ต้องมีเหตุผลนะ”

ลู่อิวชวนสนใจเพื่อนร่วมทีมที่อ้วนหั่นเจียงพูดถึงคนนั้นมาก ถามว่า “เด็กนิสัยเย็นชา แล้วก็ไม่ค่อยสนิทกับใครตั้งแต่เล็กจนโตอย่างนาย ดันยอมแบ่งโลกทางจิตกับเขาเนี่ยนะ...ดูท่าจะเชื่อใจเขามากสินะ”

อ้วนหั่นเจียงตอบไม่ลังเล “ใช่ เขาเป็นหมอนิติเวช พวกเราเคยทำงานด้วยกันสองสามครั้งในชีวิตจริง พอเจอกันที่ห้องลับ 2 ดอกจิกเลยมาตั้งทีมอยู่ด้วยกันจนถึงตอนนี้ เขาเป็นเพื่อนที่ผมเชื่อใจที่สุดในโลกนี้”

ลู่อิวชวนพบว่า ทุกครั้งที่น้องชายพูดถึงคนคนนี้ ใบหน้าเคร่งขรึมเฉยเมย อยู่เสมอของเขาจะวาบความอ่อนโยนแบบควบคุมไม่อยู่...เพื่อนที่เชื่อใจที่สุดนั่นแหละ ลู่อิวชวนพูดแหย “แค่เพื่อนจริงๆ เหรอ”

อ้วนหั่นเจียงพยักหน้าเด็ดขาด “อื้อ”

ลู่อิวชวนพูด “ให้เขาเข้ามาด้วยสิ ฉันอยากเจอ”

อ้วนหั่นเจียงงุนงง “เจอเขา? ทำไม”

ลู่อิวชวนยิ้มพลางพูด “ฉันก็ต้องประเมินหน่อยว่าคนข้างตัวนายเชื่อได้หรือเปล่า ถึงค่อยตกลงตามแผนต่อไป”

อ้วนหั่นเจียงส่งต่อประโยคนี้ให้เซียวโหลวผ่านช่องใจสื่อถึงกัน “พี่ผมบอกว่าอยากเจอคุณ”

แม้ว่าเซียวโหลวจะงุนงง แต่เขาเองก็อยากเจอพี่ชายคนนี้ของอ้วนหั่นเจียงมากเช่นกัน เพราะคาดว่าที่ลู่อิวชวนเข้าร่วมองค์กรนักฆ่า เป็นไปได้มากกว่าจะไปแฝงตัว เขามีคำถามมากมายอยากให้ลู่อิวชวนยืนยัน

เซียวโหลวตอบตกลง “ได้ แต่ผมจะเข้าไปในอาณาเขตที่แน่นอนของพี่ชายคุณได้อย่างไร”

อ้วนหั่นเจียงมองพี่ชายแล้วถาม “เขาจะเข้ามายังไง”

ลู่อิวชวนพูด “บอกตำแหน่งมา ฉันจะดึงเขาเข้ามาเอง”

อ้วนหั่นเจียงบอก “เขานั่งข้างผมบนเรือชูชีพ เรือพวกเราแขวนที่บังแดดสีขาว หาไม่ยากหรอก” พูดจบอ้วนหั่นเจียงก็บอกเซียวโหลวผ่านช่องใจสื่อถึงกันอีกครั้ง “ตอนนี้พี่ผมไปหาคุณอยู่ ค้นหาข้ออ้างบอกทุกคนว่าต้องสวมผ้าคลุม

ล่องหน กลัวว่าคุณหายไปกะทันหันแล้วพวกเขาจะกังวล”

เสียงเซียวโหลวดังขึ้นในหัวอย่างรวดเร็ว “เข้าใจแล้ว” จากนั้นบอกเพื่อนร่วมทีมว่า “ผมว่าอย่าไปเป็น ผู้กองอิวี่เลยให้สวมผ้าคลุมล่องหนลองใช้ไฟผีพรายน้ำดู ถ้าจู่ๆหลังจากนั้นผมหายไป ทุกคนไม่ต้องกังวลนะ”

เพื่อนร่วมทีมต่างไม่สงสัย

จากนั้นไม่นาน ลู่จิว่ชวนกัหาเซียวโหลวเจออย่างแม่นยำ แล้วดึงเข้ามา

เซียวโหลวโผล่มาอยู่ในทะเลที่ไม่คุ้นเคย พระจันทร์ส่องสว่าง ดวงดาวเต็มท้องฟ้า ฟาทะเลสีเดียว เซียวโหลวไม่แปลกใจที่เจอว่าตัวเองยืนอยู่บนผิวน้ำ สายตากวาดมองไปรอบๆ เดินไปยืนข้างอู่หันทันเจียงด้วยสีหน้าไม่สะทกสะท้าน

ไม่ไกลจากตรงนี้มีชายรูปร่างสูงใหญ่คนหนึ่งยืนอยู่...ตัวสูงเท่าผู้กองอิวี่เกือบ 190 เซนติเมตร รูปร่างหน้าตาของทั้งคู่คล้ายกันสามส่วน แต่อู่หันทันเจียงทำที่เครื่องขมิบดูสุขุมเย็นชากว่า ส่วนลู่จิว่ชวนดูบุคลิกลักษณะของอาจหาญ รอยยิ้มสบายๆเปิดเผย โดยเฉพาะแผลเป็นบนใบหน้ามันเผยความเหี้ยมบางๆ

อู่หันทันเจียงเป็นฝ่ายแนะนำก่อน “นี่เซียวโหลว รองศาสตราจารย์ที่อายุน้อยที่สุดในการศึกษานิติเวชศาสตร์ มหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์เจียงโจว ส่วนนี้ลูกของลุงผม ลูกพี่ลูกน้องที่โตมาด้วยกัน พันตรีลู่จิว่ชวน หัวหน้าหน่วยปฏิบัติการพิเศษกรม”

เซียวโหลวยิ้มทักทายอย่างมีมารยาท “สวัสดีครับ พันตรีลู่”

ลู่จิว่ชวนหรีตาเล็กน้อย มองสำรวจเขาหัวจรดเท้า...ชายหนุ่มรูปหล่อมาก รอยยิ้มอ่อนโยน ท่าทางสง่าผ่าเผย สงบนิ่งแม้อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ไม่คุ้นเคย จิตใจแข็งแกร่งมากอย่างเห็นได้ชัด

พอยืนข้างน้องชายเขาแล้ว กระหม่อมอยู่ประมาณจมูกของอู่หันทันเจียงพอดี เทียบรูปร่างกับอู่หันทันเจียงแล้วดูผอมบางกว่าอยู่มาก เตี้ยกว่า 10 เซนติเมตร แต่อู่ห่าไม่ได้ดูด้อยกว่าแม้แต่น้อย

อู่หันทันเจียงเฉยเมยเกินไป สายตาเฉียบคม ดูมีอำนาจกำราบคน เวลาใครยืนข้างจะถูกเขาข่มอำนาจหมดสิ้น รู้สึกต้องก้มหัวให้ แต่ความอ่อนโยนของเซียวโหลวกลับดูเต็มเต็มอู่หันทันเจียงพอดี ภาพที่ทั้งสองยืนคู่กันเข้ากันมาก เซียวโหลวไม่ถูกอู่ห่าของอู่หันทันเจียงข่มแม้แต่น้อย กลับบาลานซ์กับความ

เขียนคมของอวี๋หานเจียงเสียอีก

น่าประหลาดแท้ น้องชายกับเซียวโหลยีนอยู่ด้วยกันแล้วรู้สึกเหมาะสมกันดีอย่างบอกไม่ถูก

ลู่อิวชวนยิ้มบางๆ น้ำเสียงอบอุ่น “ไม่ต้องเกรงใจ หานเจียงเรียกผมว่าพี่จิว คุณก็เรียกพี่จิวตามเขาก็แล้วกัน”

